

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

ขอโทษที่รัก

สายเกินไปไหม
หากจะบอกว่าเธอคือทุกสิ่ง
ที่เรียกว่าความรัก

ส้มพริก

ขอโทษที่รัก

สัมพัทธ์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม ฬ คั ำ

สำนักพิมพ์
สุนทรีย์แห่งรัก
ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๔๒ ขอโทษที่รัก

ผู้เขียน : สัมผัส

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๖๕

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4559-4

ราคา ๒๑๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจดญา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรีณย์รัชต์ เชียงไกรเวช
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พิชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญสูง
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

บรรณาธิการเล่ม : วริยา กิจสมุทรา

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พรินท์ (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

พลอต *ขอโทษที่รัก* เกิดขึ้นตอนที่คนเขียนนั่งดูข่าวหนึ่ง เป็นข่าวที่เกี่ยวกับคู่รักที่กำลังจะแต่งงานกัน แต่ระหว่างนั้นมีเรื่องทะเลาะกัน ทำให้ฝ่ายหนึ่งขับรถออกไปแล้วประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เมื่ออีกคนมาเจอศพก็ร้องไห้ใจแทบขาด พุดซ้ๆ ว่าขอโทษ บอกว่าไม่นำพุดอย่างนั้นออกไปเลย ไม่นำบอกให้คนรักไปตายเลย มีหลายคนเข้าไปปลอบ บอกว่าอีกคนไปสบายแล้ว เขาไม่รับรู้แล้ว แต่ที่น่าเศร้าคือคนที่อยู่ต่อจะต้องมีชีวิตกับความรู้สึกผิด และต้องจดจำว่าคำพุดสุดท้ายที่บอกกับคนรักคือ 'ไปตายซะ!'

ด้วยพลอตแรกที่แวบเข้ามาในหัว เรื่องน่าจะเป็นดราม่าหนักๆ แต่ด้วยความเป็นคนเขียนแนวสุขนิยม *ขอโทษที่รัก* ก็ยังคงเป็นนิยายรักสไตล์สัมผัส พาดฝัน พาดฝัน พร้อมกับบอกเล่าเรื่องราวของผู้ชายคนหนึ่งที่เคยพลอยหลุดปากพุดในสิ่งที่ทำให้คนที่เขารักเจ็บปวด แต่เขาก็ยังโชคดีที่คนรักไม่ได้ตายจาก ทิ้งเขาให้อยู่กับความรู้สึกผิด แต่การจะเอามรยาที่นำรักคนเดิมกลับมาย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อเธอจำได้แต่สิ่งที่เขาทำร้ายจิตใจ จำความรักที่เขาเคยให้ไม่ได้เลย ผাগเอาใจช่วยความรักของพี่ก็ถนัดกับน้องแพรวด้วยนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

มีนาคม ๒๕๖๕

สัมผัส

๑

ณ บ้านปัทมวิสุทธิ ตรงห้องโถงโอ้อ่าหน้าบ้านไต่ ชายหนุ่มในชุดสูทอย่างผู้บริหาร กำลังเผชิญหน้ากับภรรยาสาวบุคลิกอ่อนหวานท่ามกลางสถานการณ์ตึงเครียด ถึงแม้ทั้งคู่เพิ่งแต่งงานอยู่กินกันได้เพียงปีเศษ แต่ก็ไม่เคยมีปากเสียงกันรุนแรงเหมือนคราวนี้

จะเรียกว่ามีปากเสียงกันก็คงไม่ถูกนัก เพราะคนที่ทำเสียงดังมีเพียงภรรยา สามีวัยอย่างสามสิบที่กำลังมองหน้าเหมือนแพร ภรรยาสาววัยเพียงยี่สิบสามที่กำลังตกอยู่ในอาการตกใจ เพราะเธอไม่เคยเห็นสามีอยู่ในอารมณ์ฉุนเฉียวอย่างนี้มาก่อน เขาไม่เคยตะคอกใส่เธออย่างตอนนี้

“แพรไม่รู้จะแก้ปัญหายังไง?”

ภรรยาย้อนคำพูดของเหมือนแพรที่ทำให้เขาฉุนขาด ถึงกับกระซากตัวเธอให้มาเผชิญหน้า เธอทำในสิ่งที่ไม่เคยทำกับผู้หญิงตรงหน้า นั่นทำให้เธอหน้าเสียว หลบสายตาเขาอย่างตื่นกลัว ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงได้สติ แต่ไม่ใช้กับคราวนี้ เพราะทันทีที่เธอจะสืบท่อออกห่าง เขายังลงแรงบีบต้นแขนเธอแน่นขึ้นเหมือนต้องการการำราบ และเขย่าตัวเธออีกครั้งเพื่อให้เธอยอม

เงยหน้าขึ้นมาฟังสิ่งที่เขาจะบอก

“พี่พูดขนาดนี้ แพร่ยังไม่รู้อีกเธอว่าจะต้องทำยังไง” เสียงตะคอก ทำให้เหมือนแพรเขยิบหนีอย่างตกใจ นั่นทำให้เธอถูกกระซางจนตัวลอย ตัดมือคนที่กำลังโกรธ “ยังไม่รู้จริงๆ เธอ!”

“อ๊อย!” เหมือนแพรพยายามเกาะมือที่บีบต้นแขนเธอออก “พี่ก็ฉันท แพรเจ็บ!”

“เจ็บก็ดี จะได้มีสติแล้วฟังที่พี่พูด!” กัณฑ์ไม่ได้ยินคำร้องขอใดๆ เขายังคงแสดงท่าทางเกรี้ยวกราด พูดในสิ่งที่อยู่ในหัว “พี่เพิ่งบอกไปว่า แพรก็แค่มึนความกล้าแล้วไปคุยกับพ่อของแพรก็เท่านั้น!”

“แพรไม่กล้า... แพรคุยกับพ่อไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้! ถ้าลูกคุยกับพ่อไม่ได้แล้วต้องเป็นใครถึงจะคุยได้! ใคร!”

เหมือนแพรสะดุ้งเฮือกจนที่ตรวจการตั้งครม. ในมือร่วงตกพื้น นี่ไม่ใช่พี่กัณฑ์ที่เธอรู้จัก พี่กัณฑ์ของเธอไม่มีทางทำเธอเจ็บ ตลอดหนึ่งปีที่แต่งงานกันมาพี่ไม่เคยตะคอกใส่เธออย่างที่ทำตอนนี้ ไม่เคยมองเธอด้วยแววตากร้าว ทำอย่างกับว่าถ้าเธอไม่ให้ในสิ่งที่พี่ต้องการพี่พร้อมจะทำร้ายเธอ นั่นทำให้เธอกลัว แต่กระนั้นเธอก็ยังทำใจดีสู้เสือ พยายามบอกตัวเองว่าอย่าถือสา เพราะพี่กำลังโกรธ กำลังทุกข์ใจ หาทางออกอื่นไม่ได้แล้วจึงได้มาขอร้องเธอ

“ถ้าสิ่งที่พี่ขอร้องมันยากขนาดนั้น พี่จะบอกสิ่งที่ยากกว่าการเดินทางไปคุยกับพ่อของตัวเองให้ อยากรู้มั๊ยว่าต้องทำยังไง อยากรู้มั๊ยเหมือนแพร...”

ตลอดมาพี่กัณฑ์ไม่เคยเรียกเธอด้วยสรรพนามห่างเหินเช่นนี้ ไม่เคยใช้น้ำเสียงกระด้างประชดประชัน แต่จะเรียกเธอว่า ‘น้องแพร’ อย่างอ่อนโยน วันนั้นพี่คงโกรธมากจริงๆ แล้วเธอก็อยากให้พี่หายโกรธ เธอต้องช่วยพี่เขา ช่วยทำในสิ่งที่พี่จะบอก ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรเธอก็พร้อมจะช่วย มีเพียงแค่เรื่องเดียวที่เธอทำให้ไม่ได้

“พี่ก็คิดว่าจะให้แพรทำอะไรคะ ถ้าไม่ใช่เรื่องไปคุยกับคุณพ่อ แพรทำให้พี่ก็คิดว่าได้ทุกอย่างคะ”

เหมือนแพรคาดหวังว่าสิ่งที่บอกออกไปจะทำให้กัณฑ์คลายความโกรธ แต่มันกลับส่งผลตรงกันข้าม มันเหมือนไปตอกย้ำให้เขาคิดว่าเธอไม่อยากจะช่วย ไม่อยากทำอะไรอะไรมาก่อน มันดีขึ้น เธอแค่ออกไปยืนหลบอยู่หลังคนในครอบครัว ให้คนอื่นทำร้ายคนมากมายเพื่อตัวเธอ และหนึ่งในนั้นก็คือครอบครัวเขา

“ถ้าการเดินทางไปหาพ่อของตัวเอง อธิบายให้พ่อของเธอเข้าใจว่า พี่กับดารินไม่ได้มีอะไรกัน..ถ้าทำเรื่องแค่นี้ไม่ได้ ก็ไปตายซะ!”

กัณฑ์ตวาดออกไปเพราะความอัดอั้น ร้อนใจ เขาไม่รู้อะไรเลย สำหรับเหมือนแพรแล้ว สิ่งที่หลุดจากปากเขา เป็นดั่งหอกที่ทิ่มเข้าไปในอกของหญิงสาวที่รู้สึกเจ็บจนตัวชา หูอื้อไปหมด การถูกไล่ให้ไปตายควรเป็นสิ่งสุดท้ายที่เธอจะได้ยิน เหมือนแพรยังยืนนิ่ง มองสบตากัณฑ์ที่เข้าใจว่าเธอยังคงไม่รู้สึกละเลย เขาก็ยิ่งโกรธ!

“ปัญหาทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะเธอ! ถ้าเธอตายซะทุกอย่างก็จบ! พ่อเธอก็ไม่ต้องไปบังคับคนอื่นให้ต้องเดือดร้อนมารับผิดชอบเธอ! ถ้าไม่มีเธอ ทุกอย่างก็คงไม่เป็นแบบนี้ เข้าใจมั๊ยเหมือนแพร เข้าใจมั๊ย! เธอคือความยุ่งยากทั้งหมดในชีวิตทุกคนที่อยู่รอบตัวเธอ!”

กัณฑ์ระเบิดอารมณ์ใส่คนที่เขายังกระซอกตัวไว้ และคงจะพูดอะไรออกมาอีก ถ้าเขาไม่เห็นน้ำตาที่ค่อยๆ ไหลของคนที่เขาคิดว่าไม่รู้สึกละเลย ก่อนที่เธอจะถอนสะอื้นออกมา เสียงสะอื้นไม่ได้ดัง แต่กลับมีพลังดังสติเขากลับมาได้บ้าง

ทว่าเขายังโกรธ และไม่รู้ว่าควรทำอะไร จึงเลือกที่จะปล่อยมือจากเธอ แล้วเบือนหน้าหนีไปทันที เขาควรหยุดก่อนจะพูดอะไรร้ายๆ ออกไปมากกว่านี้

“พี่...พี่กัณฑ์...” การเบือนหน้าหนีแล้วยกมือขึ้นบีบขมับตัวเองของ

กัณฑ์ในตอนนี่ ทำให้เหมือนแพรตีความว่าอีกฝ่ายเกลียดและโกรธเธอเกินกว่าจะทนมองหน้ากันได้ “พี่กัณฑ์คะ”

“พอก่อนแพร...”

กัณฑ์โบกมือห้าม ไม่ได้หันไปมองหน้าคนที่พูดด้วย จึงไม่เห็นเหมือนแพรกำลังใจสลาย เธอสะอื้นแรง ห้ามเสียงสะอื้นตัวเองไว้ เพราะดูจะเป็นสิ่งเดียวที่เธอทำได้ กลัวว่าเสียงร้องไห้ของเธอจะไปเพิ่มความเกลียดให้พี่่มากไปกว่านี้

“พี่กัณฑ์...”

“บอกว่าพอก่อนไง... พี่ยังไม่อยากฟังอะไรตอนนี้... เอาเป็นว่าพี่จะหาทางอื่นเอง จะหาทางช่วยดารินกับปิ่นด้วยวิธีอื่นเอง พี่ผิดเองที่คาดหวังกับแพรมากเกินไป พี่ควรรู้อยู่แล้วว่าน้องแพรเป็นยังไง”

หลังคำพูดนั้นบรรยากาศในห้องเงียบกริบ กัณฑ์ยังคงยืนหันหลังให้ผู้หญิงที่ก้มหยิบสิ่งที่เธอนำมาให้เขาดู บอกข่าวดีว่าเธอกำลังตั้งท้อง แต่ยังไม่ทันจะได้บอก สถานการณ์เลวร้ายก็เกิดขึ้นเสียก่อน สถานการณ์ที่ทำให้รู้ว่าในสายตาของสามีและคนรอบตัว เธอคือความยุ่งยาก แล้วเขาเพิ่งบอกว่าการตายของเธอคือทางออกที่ดีที่สุด นั่นทำให้เธอใจสลาย ซ็อกกับสิ่งที่ไม่เคยรู้ เหมือนแพรไม่เคยรู้ตัวเองว่าตัวเองทำให้คนอื่นเดือดร้อนได้ขนาดนี้

บรรยากาศถูกทิ้งไว้ที่ฝ่ายหญิงสะอื้นให้ราวจะขาดใจ ขณะก้มหยิบของที่ตกพื้นขึ้นมาแนบอก ในขณะที่ฝ่ายชายยืนหันหลังให้เธอ มือยังกุมขมับอย่างคนที่เครียดจัด เพราะความหวังเดียวที่เขาจะได้จากภรรยาพังทลายลงแล้ว

“คะ”

คำตอบรับสั้นๆ นั้นไม่ได้บอกความหมายอะไรมากมาย แต่น้ำเสียงที่เบาหวิวกลับสื่อให้กัณฑ์สัมผัสได้ว่าคนพูดกำลังใจสลาย และมีพลังพอที่จะดิ่งสติผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่รู้ตัวว่าทำพลาดกลับมาได้ กัณฑ์เห็นว่าผู้หญิงตรงหน้ามีน้ำตาไหลอาบสองแก้ม เธอสะอื้นอึกๆ ประคองกอดสิ่งหนึ่งที่เขา

เห็นเป็นแห่งยาวๆ เท้าปากกามีริบบิ้นสีแดงผูกโบไว้สวยงาม

“ได้ค่ะ...” คนที่ยังสะอื้นบอกแผ่วเบา ยังคงมองผู้ชายตรงหน้าไม่วางตา “แพรจะตาย...ตายไปให้พ้นจากชีวิตพีก็ณฑ์”

คำพูดนั้นทำให้อีกคนหัวใจหล่นวูบ อย่างคนที่เพิ่งรู้ว่าได้ทำสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดไป เขาถลาเข้าหาหวังคว้าข้อแขนของผู้หญิงตัวบางๆ ที่กำลังถอยออกไป แต่เธอลับสืบเท้าออกห่าง มองเขาด้วยแววตาที่เปลี่ยนไปจากตอนแรก

“ขอบคุณที่ทนกับแพรมาตลอด แต่พอแล้วนะคะ ต่อไปนี้ไม่ต้องทนแล้ว...ขอโทษที่การมีแพรทำให้พีก็ณฑ์เป็นทุกข์...แพรไม่เคยรู้เลย...แต่ตอนนี้แพรรู้แล้ว...ขอโทษ...ขอโทษนะคะ”

ก็ณฑ์อิงไปกับผลที่ตัวเองทำ จะเข้าไปดิ่งตัวคนที่สะอื้นให้อีกครั้ง เธอยกมือปิดปากตัวเองขณะถอยหลังออกห่าง แต่ก่อนที่เธอจะได้ตามเข้าไป อธิบาย เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้น ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้เขารับรับสาย แล้วละสายตาจากคนตรงหน้าไป

“ว่าไงผู้กอง...ปลอดภัยใช้มั้ย...ขอบคุณพระเจ้า” ปลายสายบอกข่าวดีที่ทำให้ก็ณฑ์ถอนหายใจโล่งอก ความดีใจทำให้มีรอยยิ้ม แต่เมื่อเขาหันกลับมาพบว่าเหมือนแพรไม่ได้อยู่ตรงนี้แล้ว “...โอเค แค่นี้ก่อนนะ เดี่ยวฉันจะรีบตามไป”

ชายหนุ่มวางสายแล้วถลาออกไปทางหน้าบ้านเมื่อได้ยินเสียงรถบีบออกไป แต่ดูจะไม่ทัน เมื่อรถสปอร์ตหรูที่เขาเพิ่งขับเข้ามาในคฤหาสน์หลังใหญ่นี้ถูกเหมือนแพรขับออกไป ชายหนุ่มรู้ว่าหญิงสาวขับรถไม่แข็ง ไม่ชอบการขับรถทำให้เป็นห่วงจึงรีบโทร. หา

“รับลิห้องแพร...รับสายพีก็ณฑ์สิ...ห้องแพร...รับสิครับ”

ยิ่งเฝ้ารอเวลานานเท่าไร ก็ณฑ์ยิ่งรู้สึกกลัว...

“ได้ค่ะ...แพรจะตาย...ตายไปให้พ้นจากชีวิตพีก็ณฑ์...ขอบคุณที่ทนกับแพรมาตลอด แต่พอแล้วนะคะ ต่อไปนี้ไม่ต้องทนแล้ว...ขอโทษที่การมี

แพรวทำให้พี่กัณฑ์เป็นทุกข์...แพรวไม่เคยรู้เลย...แต่ตอนนี้แพรวรู้แล้ว...

ขอโทษ...ขอโทษนะคะ'

กัณฑ์ตัวเย็นเฉียบเมื่อคำพูดของน้องก่อนหน้านั้นดังก้องขึ้นในหัว

“ขอโทษ...พี่ขอโทษที่พูดอย่างนั้นออกไป...พี่กัณฑ์ขอโทษ”

ดูเหมือนพี่กัณฑ์คนเดิมของน้องแพรวจะกลับมาแล้ว พี่กัณฑ์คนที่จะไม่ทำตัวร้ายๆ ใส่้องแพรว แต่มีสิ่งหนึ่งที่พี่กัณฑ์คนนี้ไม่มีทางเอาคืนกลับมาได้นั้นคือ ‘คำพูดหลุดปาก’ ที่อาจจะเปลี่ยนชีวิตเขาและเหมือนแพรวไปตลอดกาล

“พี่ณิไม่จำเป็นต้องพูดให้ผมสบายใจ” ขณะคุยสายกัณฑ์ยังคงสอตส่ายตามองหาเหมือนแพรวกับรถที่เธอขับออกมาจากบ้าน ตามสองข้างทางที่เขาขับรถผ่าน

“ผมไม่ควรได้รับการเห็นใจ ไม่ว่าจะร้อนใจยังไงผมก็ไม่ควรทำอย่างนั้นกับน้องแพรว ผมเกลียดตัวเองที่พูดออกไปอย่างนั้น จะตั้งใจหรือไม่ มันก็ไม่ควรออกจากปากผม คนที่น้องแพรวเรียกว่าสามี คนที่รับปากแม่ของน้องก่อนตายว่าจะดูแลน้องแพรวให้ดี...โทษผมเถอะครับ จะด่าว่าผมยังไงก็ได้ แต่ถ้าพี่รู้ว่าน้องแพรวอยู่ไหน ช่วยบอกผมด้วย...ครับ ขอขอบคุณครับ”

ดีสองกว่าแล้ว แต่รถยุโรปคันใหญ่ยังแล่นพล่านไปทั่วเมือง ก่อนมาหยุดลงที่กลางสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ในจุดที่เขาตามจีพีเอสมาเจอรถแต่กลับไม่พบภรรยาของเขาอยู่ตรงนั้น เขาโทร. ขอความช่วยเหลือจากทุกหน่วยงานที่พอจะทำได้ ในขณะที่ตัวเขาก็วิ่งพล่านไปทั่ว ตะโกนเรียกชื่อเธอเหมือนคนเสียดสี

ใจร้อนรุ่มดังไฟ วิ่งถามคนไปทั่วว่าเห็นภรรยาของเขาไหม ใครเห็นคนกระโดดสะพานบ้างไหม คำตอบว่าไม่มีจากคนตกปลาที่อยู่ตรงนั้นมาตั้งแต่หัวค่ำดูจะทำให้เขาคลายกังวลไปได้บ้าง แต่สุดท้ายก็ไม่มีใครเห็นคนที่ขับรถคันนี้มาจอดทิ้งตรงนี้ เขาจึงยังคงเดินหาก่อนจะขับรถวนหาอีกรอบ

แล้วกลับมาตรงจุดเดิมอีกครั้ง มองไปตามกลุ่มคนที่อยู่บนสะพาน จนไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเกาะราวสะพานท่าท่าจะกระโดด เขาตาฝาดว่าเป็นคนที่กำลังตามมา

“น้องแพรว!” กัณฑ์พุ่งไปหาหญิงสาวทั้งที่ยังไม่ได้ดับเครื่องยนตร์รถด้วยซ้ำ เขารีบคว้าตัวเธอ ดึงให้ออกจากราวสะพาน โดยที่ยังไม่ทันได้มองหน้าคนที่เขาดึงเข้าไปกอด มือไม้เขาสั่นไปหมดด้วยความกลัว แต่ก็โล่งใจที่มาช่วยน้องไว้ได้ทันก่อนที่เธอจะทำเรื่องที่เขาจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

“น้องแพรว พี่ขอโทษ พี่กัณฑ์ขอโทษ ขอบคุณที่เพรปรอดภัย” กัณฑ์รับรู้ได้ถึงแรงต่อต้านจากคนที่เขากอดเธอไว้แนบอ กคนที่เขากำลังจะก้มลงอธิบาย แต่เพียงแคเห็นหน้าความดีใจโล่งใจก่อนหน้านี้ก็มลายไปสิ้น เพราะคนที่เขากอดอยู่ไม่ใช่เหมือนแพรว

“เฮ้ย! มึงทำอะไรแฟนกู” เสียงผู้ชายตั้งขึ้นจากด้านหลัง

“อย่าพี่! เขาเข้าใจผิด” ก่อนที่จะเกิดเหตุวิวาท ผู้หญิงคนนั้นเข้าห้ามแฟนหนุ่มของเธอ “เขาน่าจะจำคนผิด เขาไม่ได้ตั้งใจหรอก”

เมื่อความจริงปรากฏ กัณฑ์จึงเห็นว่าผู้หญิงตรงหน้าไม่ได้เหมือนเหมือนแพรวเลยสักนิด แต่มีผมยาวสีดำเหมือนกัน ภรรยาของเขาผิวขาวกว่าตัวเล็กกว่า ยังไม่นับเรื่องที่เขาไม่ใช้น้ำหอมกลิ่นแรง ไม่แต่งหน้าจัดแบบผู้หญิงคนที่เขาเข้าใจผิด

“ขอโทษ...” อาจเพราะน้ำเสียงที่เบาหวิว รวมถึงอาการหน้าเสียวของกัณฑ์ทำให้แฟนของผู้หญิงที่เขาเข้าใจผิดยอมลงใจให้ “พวกคุณอยู่ตรงนี้นานรึยังครับ เห็นภรรยาผมมึน ผู้หญิงสวย น่ารัก ตาโต น้องผมยาว ผิวขาว สูงร้อยหกสิบ วันนั้นเธอใส่ชุดเดรสลูกไม้สีฟ้า เก้าผมทรงดั่งโงะครึ่งหัว เห็นเธอบ้างมั๊ยครับ”

คู่รักทำหน้าง นึกภาพผมทรง ‘ดั่งโงะ’ ไม่ออก ซึ่งนั้นก็แปลก เพราะก่อนหน้านี้กัณฑ์เองก็ไม่ว่ามันชื่อนี้ แต่เขารู้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งมักทำผมทรงนี้ โดยเธอให้เหตุผลว่ามันหาง่าย แต่จากที่เขาเห็นก็มองไม่ออกว่า

มันจะทำงานอย่างทีพูด กระทั่งวันที่ได้แต่งงานกัน ในวันแรกหลังคืนส่งตัว เขาคืนมาเจอเธอนั่งอยู่บนเตียงมีผ้าคลุมห่อตัวไว้ ใช้สิ่งที่เหมือนโดนัทรัดผมไว้แล้วเกล้าผมขึ้นไป แม้ยังไม่เป็นทรง แต่ก็ทำให้คนที่เพิ่งตื่นเห็นว่าเธอกำลังจะทำผมทรงคันทา

‘ทำอย่างนี้นี่เอง’ เสียงทักทำเอาหญิงสาวสะดุ้ง มือที่กำลังเกล้าผมดึงผ้าคลุมขึ้นบังหน้าอกเป็นปลิ้น สร้างความขบขันปนเอ็นดูให้เขาไม่น้อย นั่นทำให้เขายกตัวขึ้นไปจับเธอที่ข้างแก้ม ‘อรุณสวัสดิ์จ๊ะ สาวน้อยโดนัท?’

หญิงสาวมีสีหน้างเล็กน้อยกับคำเรียก ‘สาวน้อยโดนัท?’

‘ก็นี่ไง ที่รักของพี่ก็ถนัดมักจะทำผมทรงนี้ ทรงโดนัทไม่ใช่หรอ’ ชายหนุ่มเข้าไปหยิบสิ่งที่เหมือนโดนัทขึ้นมาพินิจ ‘พี่เคยสงสัยนะว่าผมทรงโดนัทของน้องแพรทำยังไง ไม่คิดว่ามันจะใช้ที่รัดผมรูปโดนัททำจริง?’

‘ไม่ใช่ทรงโดนัทค่ะ เขาเรียกว่าทรงดั่งโงะค่ะ’

‘อ้อ เรียกทรงดั่งโงะนี่เอง เมื่อก็น้องแพรกำลังจะทำทรงนี้ซั่ม്മั มาพี่ทำให้ค่ะ หันหลังมาให้พี่สิ’

‘พี่ก็ถนัดทำเป็นหรอค่ะ’ อีกฝ่ายส่ายหน้าหัวเราะ ทำท่าจะรวบผมเธอแบบเก๋ๆ กังๆ เห็นแล้วนึกหัวน้ใจฝีมือช่างมือใหม่ ‘ไม่เป็นไรค่ะ แพรทำเองได้ค่ะ’

‘เอาน่าพี่ทำให้ พี่เห็นแพรทำเมื่อกี้ไม่น่าจะยาก แล้วอีกอย่างมือแพรไม่ว่างแล้วนี่จะยกมาเกล้าผมได้ไง ถ้าขึ้นปล่อยผ้าผมก็ไปกันพอดี’ เขาคคนที่หน้าแดงขึ้นทันที ‘แล้วถ้าน้องแพรไปต่อหน้าพี่ พี่ไม่รับประกันนะว่าน้องแพรจะได้ลูกจากเตียง...เอาโงะคะ จะสอนให้พี่เกล้าผมดั่งโงะ หรือจะให้พี่กินน้องแพรเป็นอาหารเช้า...หือ’

แล้วในเช้าวันนั้นเขาก็ได้เรียนรู้วิธีเกล้าผมดั่งโงะพร้อมกับจับครูสอนกินไปอีกรอบเป็นรางวัลที่ช่วยเกล้าผมให้เธอ เขาเกล้าแล้วก็ปล่อยเพื่อเกล้าใหม่ ครั้งแรกอาจไม่ได้สวยงามเรียบร้อยอย่างที่เธอทำ แต่การเรียนรู้และทำบ่อยๆ ก็ทำให้เขาเก่งขึ้น

แล้วนับแต่นั้นทุกครั้งที่เห็นเธอจะทำผม เขาจะเข้าไปเสนอตัวช่วย จนตอนนี้เขาสามารถถักเปียได้ เก้าผมทรงอื่นๆ ก็ได้ แต่จะมีทรงดั่งโงะที่เขาช่วยเธอทำแทบทุกวัน แต่ไม่ใช่ในช่วงวันสองวันที่ผ่านมา วันที่เกิดเรื่องร้ายที่กำลังจะเปลี่ยนชีวิตคู่ระหว่างเขากับเหมือนแพร

ไม่เจอ ไม่มีใครพบผู้หญิงในรูปที่เขาให้ดู...

ไม่มีใครพบผู้หญิงที่ทำผมทรงดั่งโงะ...

ไม่มีประโยชน์ที่เขาจะยืนอยู่ตรงนี้ เขาต้องไปหาเธอที่อื่น...

ทั้งที่รู้อย่างนั้น แต่กัณฑ์ก็ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม กระทั่งเวลาผ่านไปอีกพักใหญ่ เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นเรียกสติเขากลับมา แต่เมื่อมองชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอกลับทำให้เขาผิดหวัง เพราะไม่น่าจะใช้ข่าวดีเกี่ยวกับเหมือนแพร แต่กระนั้นเขาก็ยังกอดรับสาย

“แกอยู่ไหนตากัณฑ์ ทำไมแกไม่มาเยี่ยมหนูดาริน อย่าบอกนะว่าแกยังตามหาเมียแกอยู่ แกจะไปสนใจมันทำไม ในเมื่อแกก็ไม่ได้รักมัน ตอนนั้นแกไม่ต้องกลัวอิทธิพลพ่อมันแล้ว แกไม่ได้ดูข่าวรีว่ามันกำลังจะติดคุกหัวโต แกเป็นอิสระแล้ว แกไม่ต้องทนรับผิดชอบผู้หญิงคนนั้นแล้ว แกเลิกกับมันได้แล้ว กลับมาหาคนรักแก...กลับมาหาดาริน”

“ทำไมผมต้องกลับไปหาดาริน”

“แกถามอย่างนั้นได้อย่างไร ก็ดารินเป็นคนที่แกร็ก พวกแกร็กกัน ตอนนี้ทางสะดวกแล้ว แกทิ้งนั่งเหมือนแพรนั้นได้แล้ว ไม่ต้องทนแล้วลูก กลับมาเถอะ ดารินรอลูกอยู่นะ”

“ผมไม่เคยคิดจะกลับไปหาดาริน ตั้งแต่วันที่ผมเลือกที่จะแต่งงานกับเหมือนแพร”

“แกพูดบ้าอะไรของแกเนี่ยตากัณฑ์ นี่คือนสิ่งที่แอกับหนูดารินเผ้ารอทำไมแกทำเหมือนไม่ดีใจ หรือแกรู้สึกผิด มันไม่ใช่ความผิดของแกเลย มันคือความผิดของเหมือนแพร ที่ทุกอย่างเป็นอย่างนี้ก็เพราะเหมือนแพรที่เป็นมารความรักของแอกับหนูดาริน แต่ตอนนี้มันจบแล้ว เหมือนแพรกำลังได้

รับกรรมที่มันเป็นต้นเหตุทั้งหมด!”

“พอเถอะครับคุณแม่ เลิกโยนความผิดให้น้องแพรวได้แล้ว คุณแม่จะโทษว่าใครผิดกับเรื่องนี้ก็ได้ แต่น้องไม่ได้ผิด ไม่เคยผิด พวกเราต่างหากที่ผิด ผิดกันตั้งแต่ต้น แล้วขอให้คุณแม่เข้าใจเสียใหม่ว่า ผมไม่เคยคิดจะหย่ากับน้องแพรว ผมไม่มีวันจะกลับไปรักดาริน เรื่องของผมกับเธอจบลงตั้งแต่วันที่เธอขอให้ผมไปแต่งงานกับน้องแพรว บอกว่าจะรอวันที่ผมเลิกกับน้องแพรว ที่ผมบอกเลิกดารินคือเรื่องจริง ไม่ใช่การพูดประชด”

หลังคำพูดร้ายยวนั้นปลายสายเงียบไป กัณฑ์ไม่รู้ว่าจะมารดาเข้าใจสิ่งที่เขาสื่อได้แค่ไหน แต่ไม่สำคัญอีกแล้ว เพราะเขารู้แล้วว่าสิ่งสำคัญสำหรับเขาในเวลานี้คือเหมือนแพรว ถ้าเธอไม่สำคัญขนาดนั้น เขาคงไม่รู้สึกเหมือนใจจะขาด กลัวจับหัวใจเมื่อไม่รู้ว่าจะเวลานี้เธอจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

“ตากัณฑ์ ฟังแม่นะ แกกำลังสับสน แม่ว่า...”

กัณฑ์ไม่อยากฟัง ไม่พร้อมจะฟังอะไรทั้งสิ้น เขาตัดสายทิ้ง ในขณะที่มารดาพยายามต่อสายมาอีกครั้ง ชายหนุ่มไม่ยอมรับสาย เดินโซเซกลับไปที่รถเพื่อจะออกตามหาคนที่เขาหวังเธอจับหัวใจ แม้ไม่รู้ว่าจะไปตามที่ไหน แต่เขาจะไม่หยุดจนกว่าจะพบเธอ

“น้องแพรว...กลับมาเถอะนะ กลับมาหาพี่เถอะนะ ขอแค่น้องแพรวกลับมา พี่สัญญาว่าจะไม่ทำให้น้องแพรวเสียใจเพราะพี่อีกเลย...ขอร้อง...กลับมาเถอะนะ”

ชายหนุ่มพุบหน้าลงกับพวงมาลัยรถ พยายามพังก่อนจะรวบรวมสติอีกครั้ง โทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น มารดาของเขายังพยายามโทร. หา เขาก็รับสายแล้วออกไปว่า อย่าโทร. หากถ้าจะคุยเรื่องเดิม ไม่อย่างนั้นเขาจะบล็อกเบอร์ทิ้งเสีย

“ก็ได้ แม่จะไม่โทร. แต่แกเชื่อแม่เถอะ แกกำลังสับสน แกไม่ได้รักเด็กคนนั้นหรอก แกจะรักผู้หญิงคนนั้นได้อย่างไร ไม่มีใครรักผู้หญิงที่พ่อของมันใช้อ่านาจบیبผู้ชายให้แต่งงานกับลูกตัวเองหรอก”

เขาตัดสายทิ้งอย่างรังเกียจที่แม่พูดแบบนี้ออกมา และเหนือสิ่งอื่นใดเขาเกลียดตัวเอง เกลียดสิ่งที่ตัวเองทำลงไป แต่ต่อให้เกลียดอย่างไรเขาก็ต้องทิ้งมันไว้ก่อน เขามีเรื่องต้องทำ นั่นคือตามหาตัวเหมือนแพรให้พบ เพราะในเวลาสั้นสิ่งที่น้องเผชิญไม่ใช่แค่ความเจ็บปวดจากคำพูดเขา เธอยังต้องเผชิญกับข่าวร้ายของครอบครัวที่จะเปลี่ยนชีวิตของเหมือนแพรไปตลอดกาล

“น้องแพร!” กัณฑ์แทบลืมหายใจเมื่อเขาต่อสายหาเหมือนแพรแล้วรอบนี้โทร. ตีต นั่นบ่งบอกว่าเครื่องที่ถูกปิดก่อนหน้านั้นถูกเปิดใช้ และมีการกดรับสาย “น้องแพร...”

ดูเหมือนปลายสายที่พูดสวนออกมาจะไม่ใช่ว่าเจ้าของโทรศัพท์

“นั่นใครพูดครับ... กุ๊ยกัย? ...เกิดอะไรขึ้น... กับภรรยาผม... น้องแพร?”

“ปลอดภัยใช่ไหม ตอนนี้นะแพรปลอดภัยใช่ไหมครับ” นั่นคือสิ่งสำคัญที่สุดตอนแรกกัณฑ์แทบไม่ได้ฟังสิ่งที่กุ๊ยกัยบอก เขาเอาแต่ถามว่าภรรยาของเขาปลอดภัยใช่ไหม เมื่อทางนั้นบอกว่าปลอดภัย เขาก็โล่งใจพอจะฟังเรื่องอื่น

“เธอไม่มีบาดแผลอะไรที่สาหัสถึงชีวิต มีแค่รอยแตกที่หน้าผาก เดาน่าจะเกิดจากอุบัติเหตุหรือถูกของแข็งกระแทกอย่างแรง แต่เธอมีอาการตื่นกลัวทุกคน สื่อสารอะไรไม่ได้เลย กุ๊ยกัยพยายามติดต่อญาติ แต่ไม่พบหลักฐานอะไรในตัวเธอ นอกจากโทรศัพท์ที่ปิดเครื่องไว้ ผมเปิดได้แต่โทร. ออกไม่ได้เพราะเครื่องล็อก โชคดีที่คุณสามีโทร. เข้ามา งั้นผมขอข้อมูลทั้งของคุณและของคนเจ็บด้วย ผมจะได้แจ้งทางโรงพยาบาลไว้”

“ผมชื่อ กัณฑ์ วิสุทธิ์ธิดา ส่วนภรรยาผมชื่อ เหมือนแพร อัครวงษ์”

นั่นคือชื่อตามบัตรประชาชนของทั้งกัณฑ์และเหมือนแพร ซึ่งเหมือนแพรไม่ได้เปลี่ยนมาใช้นามสกุลสามีหลังแต่งงาน เธอยังคงใช้นามสกุลของบิดา ซึ่งคนที่ติดตามข่าวบ้านเมืองน่าจะคุ้นหูกันดี เพราะเป็นนามสกุลของคนใหญ่คนโตในบ้านเมืองนี้ ที่ผู้คนต่างให้ความเคารพยำเกรง คนนามสกุล

นี้ล้วนร่ำรวยทั้งอำนาจ บารมี และเงินทอง แต่คงไม่ใช่ในช่วงนี้ที่ผู้เป็นใหญ่ในบ้านกำลังเจอสมรภูมิชีวิต

“เมื่อก็คุณพูดว่าอัครวงษ์ นั้นมันนามสกุลท่านรัฐมนตรีสุระเชษฐที่เป็นข่าวว่าโกงชาติและอยู่เบื้องหลังการล้มค่าคู่แข่งใช้มั้ยครับ”

“ไม่ใช่ครับ” กัณฑ์ไม่ยอมยกให้นักข่าวเจอตัวเหมือนแพรวจึงปฏิเสธแล้วเลือกที่จะให้ห้องใช้นามสกุลของเขาแทน “ภรรยาผมชื่อเหมือนแพรว วิสุทธิ์ตรา”

“โทษทีครับ สงสัยช่วงนี้ผมจะเสพข่าวมากไป ดีแล้วละครับ เพราะถ้าใช้จริง ผมก็ไม่แปลกใจถ้าจะเจอลูกหลานของรัฐมนตรีคนดังสติแตกเป็นใครก็ตองอยากบ้าที่อยู่ๆ ก็ตกจากสวรรค์แบบนี้ คนเกลียดคนด่าทั่วบ้านทั่วเมือง...ผมพูดอะไรเนี่ย เอาเป็นว่าคุณรีบมานะครับ เธอตื่นขึ้นมาได้เจอคนรู้จักคงจะดีขึ้น”

“ตอนนีภรรยาผมอยู่ที่ไหนครับ”

กัณฑ์บอกชื่อโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในลพบุรี กัณฑ์มีคำถามมากมายว่าเหมือนแพรวจะไปไกลขนาดนั้นได้อย่างไร แต่กระนั้นชายหนุ่มก็รีบตามไปใช้เวลาขับรถไม่ถึงสองชั่วโมง เขาก็มาถึงโรงพยาบาลปลายทางที่เจ้าหน้าที่กัณฑ์บอกว่าภรรยาของเขาถูกพาตัวไปเข้ารับการรักษา

ข้อมูลที่กัณฑ์ได้รับคือมีคนพบเหมือนแพรวหมดสติอยู่ริมทางที่จะมุ่งหน้าไปเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ มีการแจ้งกัณฑ์ แต่ระหว่างที่กัณฑ์จะเข้าช่วยเหลือเธอรู้สึกตัว เมื่อเห็นคนแปลกหน้าก็มีอาการตื่นกลัว กรีดร้องอย่างคนเสียสติ

‘แผลหนักมีแค่ที่หน้าผาก ส่วนแผลอื่นเป็นรอยถลอกตามร่างกายที่เกิดขึ้นระหว่างการให้ความช่วยเหลือ ตอนที่รู้สึกตัว เธอเอาแต่พูดว่าขอโทษแพรวขอโทษ แล้วก็พูดว่ามีแต่คนอยากให้เธอตาย แต่เธอยังตายไม่ได้ เธอจะหนีไปให้ไกล เธอทำเหมือนกำลังหนี หนีคนที่บอกให้เธอไปตาย นำสงสารนำเวทนามากครับ ที่ตัวเธอนอกจากโทรศัพท์ก็มีที่ตรวจการตั้งครุฑที่ผูก

รีบขึ้นสีแดงไว้ มันท่านจะคือของขวัญที่เธอทำให้สามี หรือพ่อของลูกในท้อง ถ้าเธอท้องนะครับ'

ตอนที่ไต้ยีนสิ่งที่กัณฑ์บอก กัณฑ์รู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบอย่างแรง เจ็บปวดเมื่อเขานึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ตอนที่เขากลับมาถึงบ้านเพื่อขอให้น้องช่วยพูดกับพ่อ เขาต้องการความช่วยเหลือจนมองข้ามสีหน้าดีใจของน้องที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้ามาหา ในมือของน้องถือบางอย่างที่ตอนนั้นเขาไม่ทันได้สนใจด้วยซ้ำ

'พี่กัณฑ์กลับมาแล้วหรือคะ...มาค่ะ แพรมีของจะให้' น้องซ่อนสิ่งที่ถือมาไว้ข้างหลัง ยิ้มให้เขาด้วยแววตาเป็นประกาย ก่อนสีหน้านั้นจะเปลี่ยนไปเมื่อสบตาเขา ความเครียดที่ส่งต่อทำเอาน้องหน้าถอดสี 'พี่กัณฑ์? มีอะไรรีเปล่าคะ เกิดอะไรขึ้นคะ'

'น้องแพร...ช่วยพี่ด้วย ถ้าไม่หมดหนทางพี่จะไม่ขอให้แพรช่วยเลย ช่วยพี่หน่อยนะแพร ช่วยน้องสาวพี่ด้วย'

'น้องสาว? ปิ่นหรือคะ ปิ่นเป็นอะไรคะ เกิดอะไรขึ้นกับปิ่นหรือคะ'

'ปิ่นหายตัวไป...'

เหมือนแพรตกใจและแสดงออกชัดเจนว่าเธอพร้อมจะช่วย

'ปิ่นและดารินหายตัวไป'

เขารู้ว่าชื่อหลังคือสาเหตุที่ทำให้น้องหนีไป ก่อนที่เธอจะผินยิ้มแล้วพยักหน้า

'แพรไม่รู้ว่าจะตัวเองจะช่วยอะไรได้ แต่ถ้าพี่กัณฑ์มาขอรับรองแพร แสดงว่าพี่กัณฑ์ต้องรู้ว่าแพรคงพอช่วยได้ มีอะไรให้แพรช่วยคะพี่กัณฑ์บอกมาได้เลยคะ...'

กัณฑ์พยายามสลัดสิ่งที่กวนใจเขาออกจากความคิดเมื่อมาถึงโรงพยาบาล เขาตรงเข้าไปที่จุดประชาสัมพันธ์ ใช้เวลาติดต่อไม่นานก็มีคนพาเขาไปพบคนเจ็บที่เวลานี้พักอยู่ในห้องพักรักษาเรียบร้อยแล้ว การเห็นคนที่เขาห่วงจับหัวใจนอนบนเตียงทำให้เขาโล่งใจ รีบเข้าไปรวมมือเธอมากุมไว้

แหวนแต่งงานยังสวมอยู่บนนิ้วนางข้างซ้าย ในขณะที่มือเขาก็กางยกขึ้นกุม ศีรษะของคนที่ยังคงหลับสนิทเพราะฤทธิ์ยา มีผ้าพันแผลพันรอบศีรษะ

“น้องแพร...” ชายหนุ่มจตรึมฝิปากที่หน้าผากมน ลูบศีรษะเล็กแผ่วเบา ส่งสารน้องจับใจกับสิ่งที่เธอต้องเผชิญในวันนี้ “ที่กัณฑ์เจอตัวน้องแพรแล้ว...ไม่เป็นไรแล้วนะ ที่กัณฑ์มาหาน้องแพรแล้ว...ที่สัญญาว่าต่อไปนี้จะดูแลน้องแพรให้ดี จะไม่ทำให้น้องแพรเสียใจอีกแล้ว...ที่สัญญา”

กัณฑ์พบว่าพูดอยู่ข้างหญิงสาวซ้ำๆ แม้รู้ว่าเธอคงไม่รับรู้อะไรในเวลานี้ แต่เหมือนเป็นคำพูดที่ช่วยให้เขาไม่รู้สึกละแสบมากไปกว่านี้ ใช้เวลาครู่ใหญ่จึงได้ละสายตาคงคนบนเตียงมามองถุงสีน้ำตาลที่ทางโรงพยาบาลเอามาให้เขาบอกว่าเป็นของที่ติดตัวเหมือนแพรมา

เมื่อกัณฑ์เปิดออกดูก็เห็นว่าในนั้นมีเสื้อผ้าเครื่องประดับของหญิงสาว โทรศัพท์มือถือของเธอ และเครื่องตรวจการตั้งครรภ์ที่ขึ้นสองขีด ไม่ต้องรอให้หมอบอก เขาก็รู้ว่าตอนนี้เขากำลังจะได้เป็นพ่อคน

‘ยังบอกอายุครรภ์ไม่ได้ละ หมอยังตอบอะไรไม่ได้มาก ต้องรอตรวจอย่างละเอียดเมื่อคนไข้ให้ความร่วมมือ แต่เบื้องต้นไม่พบความผิดปกติใดๆ ค่ะ’

คำพูดของหมอทำให้สบายใจได้ว่าลูกและภรรยาของเขาน่าจะปลอดภัย ตั้งแต่ได้เจอตัวเหมือนแพรเขาก็แทบไม่ยอมให้เธอห่างสายตา นั่งเฝ้าอยู่ริมเตียง พุบหลับไปกับมือของเธอที่เขากุมไว้ด้วยความเหนียวแน่นจนกระทั่งมารู้สึกตัวเมื่อรับรู้ว่ามีมือที่เขากุมไว้ขยับ

“น้องแพร...” ชายหนุ่มเข้าไปใกล้กลางเรียกชื่ออย่างอ่อนโยน ฝ้ารอกคนที่กำลังรู้สึกตัวตื่นลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ ความเชื่องช้าที่ทำให้หัวใจเขาเต้นแรงมากขึ้น

เมื่อเหมือนแพรลืมตาขึ้นก็มีอาการอึ้งไปราวกับกำลังประมวลผลบางอย่าง เธอมองเขาด้วยแวตาสับสนเหมือนคนที่ไม่รู้จักกัน นั่นทำให้เธอถอดตัวหนี ดึงมือตัวเองกลับอย่างตกใจ

“ใจเย็นๆ นะครับ...ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนะ ที่นี่โรงพยาบาล...น้องแพร อยู่ที่โรงพยาบาล”

“น้องแพร?” เธอทวนคำ ก่อนจะชี้นิ้วที่ตัวเองราวกับจะถามว่านี่คือชื่อเธอจริงหรือ เมื่อกัณฑ์พยักหน้าให้ เธอก็ยังทำหน้าที่เหมือนไม่ค่อยเชื่อ จากนั้นก็มองไปรอบๆ ห้อง “โรงพยาบาล?...”

คำพูดนั้นบอกกัณฑ์ว่าน้องรู้แล้วว่าที่นี่คือที่ไหน แต่สีหน้าเธอยังคงงุนงงสับสน เขาจึงไม่พูดอะไร แค่รอดูปฏิกิริยาของเธอ “ทำไม...ทำไมฉันมาอยู่ที่นี่...ฉันเป็นอะไร...”

คำพูดนั้นทำให้กัณฑ์ประหลาดใจ น้องไม่เคยพูดแทนตัวอย่างนี้กับเขา แต่พอเข้าใจว่าอาจจะยังสับสนมึนงงอยู่ แล้วก็นึกถึงคำพูดก่อนหน้าในที่แพทย์เจ้าของไข้ได้บอกเขาไว้ก่อนแล้วเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับน้อง

“หมอขังไม่ได้ตรวจเช็คสมองอย่างละเอียด เพราะคนไข้ยังไม่ให้ความร่วมมือ แต่จากที่วินิจฉัยคร่าวๆ เธออาจจะมีอาการของคนสูญเสียความทรงจำชั่วคราว ยังบอกไม่ได้แน่ว่าความทรงจำจะกลับมาได้เมื่อไหร่ อาจเป็นพรุ่งนี้ หรือนานกว่านั้น ต้องรอดูตรวจอีกครั้งหลังคนไข้ให้ความร่วมมือมากกว่านี้ การได้เจอคุณสามี ได้ตื่นขึ้นมาเจอคนที่เธอคุ้นเคย น่าจะดีกับเธอค่ะ”

“แพรหรือน้องแพร คือคำที่แพรใช้แทนตัวเองกับพี่” กัณฑ์บอกน้องอย่างใจเย็น “น้องแพรมีชื่อจริงว่า เหมือนแพร อัครวงษ์”

“น้องแพร” เธอเหมือนจะยอมรับว่านี่คือชื่อตัวเอง “ทำไมแพรมาอยู่โรงพยาบาล...แล้ว...พี่...พี่เป็นใครคะ พี่ชื่ออะไร...เกิดอะไรขึ้นกับแพร ทำไมแพรจำอะไรไม่ได้...เกิดอะไรขึ้นคะ”

เกิดอะไรขึ้น

กัณฑ์เองก็อยากรู้เช่นเดียวกัน แต่เขาไม่ได้แสดงออกว่าอยากจะรู้มากไปกว่าการอยากปลอบคนที่เริ่มสับสน

หญิงสาวเริ่มมีไม้สั่น มีความกังวลพาดผ่านแววตา พยายามคิดหา

คำตอบ นั้นทำให้กัณฑ์ตั้งเธอมากอดแน่น “น้องแพรวครับ...ไม่เป็นไรนะ” เขาปลอบ ลูบผมเธออย่างอ่อนโยน หวังว่าสัมผัสจากเขาจะช่วยให้เธอคลายกังวลและรู้สึกดีขึ้น เธอเพียงอิงไปไม่ต่อต้าน

“นี่คือพี่กัณฑ์” กัณฑ์คลายอ้อมแขนออก ประคองใบหน้าของผู้หญิงที่ยังคงส่ายหน้าปฏิเสธว่าสิ่งที่ได้ยินไม่ใช่สิ่งที่เธอคุ้นเคย “พี่กัณฑ์ของน้องแพรวไงครับ”

“พี่กัณฑ์เป็นใครคะ พี่เป็นอะไรกับแพรว”

กัณฑ์ใช้นิ้วชี้แหวนบนนิ้วของคนที่ยังมองเขาตาแป๋ว ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ นอกจากก้มลงมองแหวนบนนิ้วตัวเอง แล้วมองแหวนลักษณะเดียวกันที่นิ้วนางข้างซ้ายของเขา ก่อนที่เธอจะเงยหน้าขึ้นมายิ้มหวานให้เขา รอยยิ้มที่ทำให้เขายิ้มตาม ก่อนจะต้องยิ้มค้างกับคำถามที่ตามมา

“เป็นพี่ชายแพรวเธอคะ”

๒

“พี่ชายเนี่ยนะ!”

กัณฑ์ยอมรับว่าอิงไปเหมือนกันกับสถานะที่ภรรยาซึ่งสูญเสียความทรงจำก็ให้เขาเป็น ยิ่งเห็นอาการเอียงคอตอบอย่างจริงจังยิ่งรู้สึกชุ่มใจปนหมั่นไส้ พยายามบอกตัวเองว่าน้องกำลังสับสนและมีปัญหาเรื่องความทรงจำ

แต่อีกใจก็อดคิดไม่ได้ว่า นี่อาจเป็นการเอาคืนสามีที่ทำผิดต่อเธอ เขาไม่อินกับการที่คนคนหนึ่งจะสูญเสียความจำ ไม่อยากเชื่อว่าคนคนหนึ่งจะจำคนที่นอนอยู่ข้างกันตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาไม่ได้ มันดูแปลกที่อยู่ว่า เธอจะลืมว่าเขาคือสามี แต่ถ้านี่เป็นเกม เขาก็จะลองเล่นดู

“ทำไมน้องแพรคิดว่าพี่กัณฑ์เป็นพี่ชายล่ะครับ” ถามขณะปล่อยคนบนเตียงออกจากอ้อมแขน มายืนอยู่ข้างๆ เธอขมวดคิ้วเมื่อถูกตั้งคำถามสีหน้าครุ่นคิด ดูเครียด แต่ยังดูดีกว่าตอนแรก อาการกังวล ดีขึ้นแล้วก่อนหน้านี้อันตรายเกินไป

มันทำให้เขารู้สึกว่าสิ่งที่น้องเป็นไม่ใช่การแก้งจำไม่ได้เพื่อเอาคืนเขา

เพราะถ้าน้องยังจำสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เธอคงไม่มองเขาด้วยแวตาสีๆ อย่างนี้ เธอควรมีความเศร้า เจ็บปวดให้เขาได้เห็น เพราะเหมือนแพรที่เขารู้จัก ไม่ใช่คนที่ปกปิดความรู้สึกได้เก่ง ถ้าเธอทุกข์ เธอเศร้า เขาจะรู้ได้ทันที

“ว่าไงครับ” วางเรื่องแกลิ่งทิ้งไปแล้วหันมาถามอย่างจริงจัง หวังให้การสนทนาที่เรียกความจำน้องกลับมา “มันต้องมีเหตุผลที่อยู่อ่ะ ทำไมน้องแพรคิดว่าพี่กัณฑ์เป็นพี่ชาย”

“ไม่ใช่พี่ชายหรือคะ” ท่าทางผิดหวังของเหมือนแพรส่งผลให้กัณฑ์เก็บอาการชุ่นใจไว้ไม่อยู่ แต่กระนั้นก็ยังรอฟังการขยายความของน้องอย่างตั้งใจและพร้อมที่จะรับฟัง “แพรเกิดเรื่องถูกพามาโรงพยาบาล คนของโรงพยาบาลคงต้องติดต่อญาติให้ไม่ใช่หรือคะ”

สิ่งที่น้องอธิบายก็ยังไม่ตอบว่าทำไมเธอจึงคิดว่าเขาเป็นพี่ชาย ชายหนุ่มจึงยังคงรอฟังต่อ

“พี่กัณฑ์ดูไม่แก่ขนาดจะเป็นพ่อแพรได้” คำพูดนั้นดูจะทำให้กัณฑ์พอใจ ใบหน้าคมคลายความขริ่ม มีรอยยิ้มเล็กๆ ก่อนจะต้องหันตึงอีกหน เมื่อน้องทำหน้าที่ตกใจใส่ “หรือว่าเป็นพ่อคะ!”

“น้องแพร...” กัณฑ์หันยุ่งกับอาการตกใจเบอร์แรงของภรรยา แล้วดูเหมือนท่าทางนั้นของเขาจะทำให้เธอขำ จนหัวเราะออกมาเบาๆ “ให้ตายสิ ถ้าไม่ติดว่าป่วยอยู่ พี่จะจับเขกหัวสักที”

เหมือนแพรรีบยกมือขึ้นบังหัวตัวเองตามสัญชาตญาณ กัณฑ์ไม่แน่ใจ นึกว่าเธอกลัวจริงหรือแกลิ่งกลัว เพราะสุดท้ายเธอก็ยิ้ม

“ล้อเล่นคะ” เธอเฉลย นั่นส่งผลให้กัณฑ์ส่ายหน้าระอาเบาๆ “แพรรู้ว่าพี่กัณฑ์ไม่ใช่พ่อคะ พี่ไม่ได้ดูแก่กว่าแพรขนาดนั้น พี่น่าจะอายุห่างจากแพรไม่เกินสิบปี หรือจริงๆ แล้วพี่กัณฑ์มีแพรตอนสิบขวบคะ พี่ เอ๊ย พ่อ กัณฑ์แก่แดดแต่เด็กหรือคะ”

แม้กัณฑ์ส่ายหน้าระอา แต่เขาก็กลับมีรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว ส่วนเหมือนแพรก็หัวเราะ เห็นชัดว่าหญิงสาวดูผ่อนคลาย ทั้งที่ความจริงเธอควรเครียด

มากกว่านี้ เกรียดยิ่งในสิ่งที่ตัวเองเป็น การตื่นขึ้นมาพร้อมกับจำอะไรไม่ได้ ไม่ใช่เรื่องปกติ จำเป็นต้องรีบหาคำตอบ นั่นคือสิ่งที่กัณฑ์ตระหนักได้ แต่การได้เห็นเหมือนแพรวเผยบุคลิกประจำตัวเธอออกมาทำให้เขาคลายความกังวลไปได้บ้าง

“เล่นพอริยัง เอาจริงๆ ตอบพี่มาคะ ทำไมคิดว่าพี่กัณฑ์เป็นพี่ชาย”

“พี่กัณฑ์ให้ความรู้สึกแบบพี่ชายที่แสนดีค่ะ”

กัณฑ์รู้สึกเจ็บแปลบในอกกับคำว่า ‘แสนดี’ ทั้งที่เหมือนแพรวพูดออกมาด้วยแววตาที่ใสซื่อและจริงใจ แต่กลับทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกเธอตำหนิหรือจริงๆ แล้วเขาเองที่รู้สึกว่าตัวเองไม่คู่ควรกับคำนี้ คำที่ออกมาจากปากผู้หญิงที่ไว้ใจฝากชีวิตเธอไว้กับเขา

“แล้วตอนที่แพรวสับสน ตื่นมาเจอคนที่ไม่รู้จัก พวกเขาไม่รู้จักรัณฑ์ตัวแพรวเหมือนที่แพรวไม่รู้จักรัณฑ์ตัวเอง แต่พี่กัณฑ์เป็นคนแรกที่เรียกชื่อแพรว บอกว่าแพรวเป็นใคร พี่กัณฑ์ก็อดตอนแพรวกลัว ปลอดภัยๆ ทำให้แพรวรู้สึกปลอดภัยค่ะ”

กัณฑ์ตั้งใจฟังสิ่งที่หญิงสาวตอบ เวลานี้ผมของเธอปล่อยยาวสลวยเต็มไหล่ ดูฟูอย่างคนที่เพิ่งตื่นนอน บางปอยตกมาบังหน้า บังสายตาเขาในการมองตาเธอ เป็นภาพที่ไม่ค่อยคุ้นตา

“สิ่งที่แพรวเห็น ทำให้แพรวรู้สึกว่าพี่กัณฑ์น่าจะเป็นพี่ชายค่ะ แพรวเข้าใจถูกมั๊ยคะ”

กัณฑ์ไม่ได้ตอบคำถามของเหมือนแพรว เพราะเขากำลังไปค้นหาโดนัทเก๋ล้ำผมของเธอที่น่าจะอยู่ในถุงกระดาษที่ทางโรงพยาบาลเอามาให้ เขาหยิบโทรศัพท์และที่ตรวจการตั้งครรภ์ออกมาวางข้างนอกถุง คาดหวังว่าสิ่งเหล่านี้อาจจะทำให้น้องจำอะไรได้บ้าง

“พี่กัณฑ์จะทำอะไรคะ” เหมือนแพรวถด์ตัวออกเมื่อกัณฑ์ยื่นมือมาใกล้คอเธอ “จะทำอะไรกับผมแพรวคะ”

“พี่จะรวบรวมมาให้” กัณฑ์บอกสิ่งที่จะทำลงยื่นมือเข้าหา แต่ถูกบด

ออก “ทำไมล่ะ พี่ทำให้แพรเสมนะ หันหลังลึคะ”

เหมือนแพรยังล้งเล กัณฑ์จึงเป็นฝ่ายจับตัวน้องให้หันหลัง ก่อนจะบรรจงเกล้าผมของเธอขึ้นแล้วใช้โคนัตรัดผม

“เสียดายไม่มีหวี แต่แค่นี้ก็น่าจะได้นะ...เรียบบร้อย สวยแล้วล่ะ” ชายหนุ่มยิ้มภูมิใจในฝีมือของตัวเอง

ในขณะที่คนถูกชมทำตัวไม่ถูก อีกทั้งยังมองไม่เห็นหน้าตัวเอง กัณฑ์จึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปให้ โดยเริ่มจากภาพหน้าตรงและด้านหลัง แล้วยื่นให้น้องดู

“เป็นไงคะ ฝีมือพี่ดีขึ้นมั้ย” กัณฑ์ถามออกไป ก่อนจะนึกได้ว่าน้องคงจำไม่ได้จึงขยายความต่อ “แพรเป็นคนสอนพี่ทำ ทรงนี้เรียกว่าทรงดั่งโงะ เป็นทรงที่น้องแพรชอบ บอกว่าสบายดี”

“สบายดีจริงด้วยล่ะ” หญิงสาวบอก “แพรชอบทรงดั่งโงะนี่ล่ะ”

“พี่ก็ชอบให้น้องแพรทำผมทรงนี้ แล้วก็ชอบช่วยเมียพี่ทำผมทรงนี้ด้วย”

กัณฑ์เฝ้าจับสีหน้าของเหมือนแพรจึงเห็นว่าน้องมีสีหน้าประหลาดใจ หรืออาจเรียกว่าตกใจเมื่อเธอกำลังตีความคำพูดของเขา

“เมีย? พี่กัณฑ์หมายถึงแพรหรือคะที่เป็น...ภรรยาพี่กัณฑ์”

การเลื่องลือว่าเมียไปใช้คำว่าภรรยาของเหมือนแพรบอกกัณฑ์ว่าน้องเข้าใจความหมายที่เขาบอก แต่กระนั้นเขาก็ยังเน้นย้ำสถานะของตัวเอง

“ใช่ครับ เราเป็นสามีภรรยากัน พี่กัณฑ์คือสามีของน้องแพร เราแต่งงานกันและจดทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย”

สายตาที่เหมือนไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เขาบอกทำให้กัณฑ์ต้องแสดงหลักฐาน โดยส่งโทรศัพท์มือถือของเขาที่ใช้รูปปริเวดจิงเป็นภาพพื้นหลังให้น้องดู ภาพที่เขาอยู่ในชุดทักซิโด้เต็มยศ กำลังกอดเจ้าสาวของเขาที่อยู่ในชุดสีขาวเกะออก เขาจำได้ว่าเป็นภาพที่น้องชอบมาก อยากรู้ใช้เป็นรูปพื้นหลังโทรศัพท์ แต่ก็ทำไม่เป็น พยายามก้มหาเครื่องไม้เครื่องมือที่จะใช้เปลี่ยน

ภาพหน้าจอโทรศัพท์อยู่นานจนเขาไปเห็น จึงได้รู้ว่าน้องใช้ธีมเดิมที่โทรศัพท์มีมาให้ไม่เคยเปลี่ยนเลย

‘แพรหาตั้งนานแล้วก็ไม่รู้ว่าจะต้องไปเปลี่ยนตรงไหน พี่ก็ถนัดรู้มัยคะ ทำให้แพรเหนื่อย’

จากนั้นเขาก็ช่วยน้องเปลี่ยนภาพหน้าจอแล้วก็ถือโอกาสเปลี่ยนของตัวเองด้วย จำได้ว่าตอนนั้นน้องดูประทับใจสิ่งที่เขาทำมาก เธอยิ้มกว้างจนหุบยิ้มไม่ลง เขาจึงคาดหวังว่าการเห็นรูปนี้จะทำให้น้องจำอะไรได้บ้าง แต่สุดท้ายก็ต้องผิดหวัง เมื่อเธอบอกเขาว่าจำอะไรไม่ได้

“ขอโทษค่ะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก” กัณฑ์ยิ้มให้น้องที่มีสีหน้าไม่สบายใจ “ยังจำไม่ได้ก็ไม่เป็นไร”

“นอกจากรูปนี้ก็มีรูปอื่นอีกมัยคะ”

“มีครับ แต่รูปนี้คือรูปที่น้องแพรชอบที่สุด เป็นรูปมุมเปลวของเราทั้งคู่ น้องแพรบอกว่ามันเป็นธรรมชาติ”

“นี่โทรศัพท์แพรหะหะคะ” เหมือนแพรถาม กัณฑ์ส่ายหน้าบอกว่าโทรศัพท์เขา “พี่ก็ถนัดก็ชอบรูปนี้มากหะหะคะ”

“เปล่า พี่ชอบอีกรูปหนึ่ง รูปนี้...” กัณฑ์ให้หญิงสาวดูรูปที่ตัวเองชอบ เป็นรูปที่เขาอนหนุนตักเจ้าสาวซึ่งทำหน้าที่อยู่ ดูอย่างไรก็ไม่ใช่อรูปที่ตั้งใจถ่ายเอาสวย ดูตลกเสียมากกว่า “รูปนี้น้องแพรไม่ชอบ บอกว่าตัวเองไม่สวย”

“ไม่สวยจริงด้วยคะ แพรทำหน้าที่เหมือนเจ๊...ใช้มัยคะ”

“ใช่ น้องแพรเจ๊ เพราะเห็นบิณฑบาต”

“มิน่าละ พี่ก็ถนัดชอบเพราะแพรตลกหะหะคะ”

“เปล่า พี่ชอบเพราะน้องแพรน่ารัก” คนถูกบอกที่น่ารักทำหน้าที่ไม่เชื่อ “จริงๆ น้องแพรน่ารักจริงๆ ตอนนั้นเห็นบิณฑบาต แต่ไม่กล้าปลุกพี่ ให้พี่นอนหนุนตักอยู่อย่างนั้น รอจนพี่ตื่นเอง พี่ไม่รู้จนกระทั่งได้เห็นภาพเซตนี้ พี่ชอบมันมาก แต่น้องแพรไม่อนุญาตให้เอารูปนี้ไปโชว์ใคร สั่งให้ลบ แต่พี่ก็

แอบเก็บไว้ดู ตอนหลังน้องแพรมาเห็นก็มีบ่นๆ บ้าง แต่ก็ยอมให้พี่เก็บไว้ แต่กำชับว่าห้ามให้ใครดู...พอจะจำได้มั้ยคะ”

“จำไม่ได้เลยคะ มีรูปอื่นอีกมั้ยคะ รูปของคนอื่นๆ นะคะ”

คำถามของเหมือนแพรทำให้กัณฑ์รู้สึกเสแสร้ง เพราะเธอไม่เหลือความทรงจำเกี่ยวกับเขาเลย เธอจึงอยากรู้เรื่องราวของคนอื่น แต่แม่จะเศร้า เขาก็พยักหน้าแล้วเปิดรูปของเหมือนแพรกับมารดาของเธอขึ้นมา และนั่นทำให้เหมือนแพรน้ำตาไหลโดยไม่รู้ตัว

“น้องแพร...”

รูปนี้เป็นรูปสุดท้ายที่แม่ลูกได้ถ่ายด้วยกัน แม่คนเป็นแม่จะซุบซอมนั่งอยู่บนรถเข็น แต่ก็มีรอยยิ้มน้อยๆ สายตาเปี่ยมรักมองลูกที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ ขณะถ่ายรูปด้วยกัน

“น่าสงสารจัง ทำไมแพรเห็นแล้วรู้สึกเศร้า คนที่นั่งบนรถเข็นเธอป่วยหรือคะ” เหมือนแพรถามพร้อมกับปาดน้ำตาให้ตัวเอง

กัณฑ์พยักหน้าให้ ค่อนข้างผิดหวังที่เหมือนแพรจำแม่ตัวเองไม่ได้ ถ้าแม่แต่คนที่น้องรักมากที่สุดเธอยังจำไม่ได้ เขาก็ไม่คาดหวังแล้วว่าเธอยังจำใครได้อีกในเวลานี้

“เธอเป็นใครคะ เป็นอะไรกับแพร ทำไมแพรถึงได้รู้สึกเศร้าทั้งที่แพรไม่รู้ว่ามีผู้หญิงคนนี้เป็นใคร”

“เธอชื่อเหมือนฝัน” กัณฑ์บอกอย่างระมัดระวัง ขณะปล่อยโทรศัพท์มือถือให้น้องเป็นคนถือไว้ ก่อนใช้มือปาดน้ำตาที่ยังไหลไม่หยุดให้น้อง ทั้งที่เธอจำไม่ได้แม่แต่ชื่อแม่ แต่ทำไมจึงร้องไห้และมีสีหน้าเศร้าหมอง แล้วยังรอฟังสิ่งที่เขาจะบอกอย่างตั้งใจ “เธอคือแม่ของน้องแพร แม่ที่รักน้องแพรมาก แล้วยังแพรก็รักแม่ฝันมาก”

เหมือนแพรมีอาการอึ้งไปครู่ใหญ่ เหมือนคนที่กำลังกลั้นหายใจ ก่อนจะปล่อยโฮออกมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ มันไม่ใช่การร้องไห้เพราะจดจำได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร แต่เป็นเพราะเธอตกใจว่าทำไมเธอถึงจำคนสำคัญ

ของตัวเองขนาดนี้ไม่ได้ จำแม่ตัวเองไม่ได้ เกิดอะไรขึ้นกับเธอ แล้วเห็นคนอื่นอื่นใด ทำไมเธอจึงรู้สึกเศร้า เหนง และว่าเหวอย่างที่สุดเมื่อเห็นภาพผู้หญิงตรงหน้า

“อยากเจอ...แพรออยากเจอแม่” นั่นคือความรู้สึกในเวลานี้ เธอปรารถนาสิ่งนี้มากกว่าอะไรทั้งหมด “พี่กัณฑ์แม่อยู่ไหนคะ ขอแพรอเจอแม่ได้มั้ยคะ พาแพรอไปเจอแม่ได้มั้ยคะพี่กัณฑ์ แพรอขอร้อง...แพรออยากเจอแม่อยากเจอที่สุด”

กัณฑ์อยากให้เห็นสิ่งที่ผู้หญิงคนนี้ขอ เขาอยากให้เธอสมหวัง...

แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อคนที่เธออยากเจอที่สุดไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว...

“ไม่อยู่แล้วเธอคะ แม่ของแพรอตายแล้วเธอคะ” นั่นคือสิ่งที่เหมือน-แพรอตีความจากสีหน้าลำบากรใจของกัณฑ์ ทั้งที่สมองของเธอว่างเปล่า แต่เธอกลับรับรู้ได้ถึงความสูญเสีย อ่างว่าง และเดี๋ยวตาย เธอไม่เข้าใจว่าทั้งที่ยังจำอะไรไม่ได้ แต่ทำไมถึงได้รู้สึกอย่างนี้ เหมือนกับว่าการไม่มีแม่ทำให้เธอเดี๋ยวตายบนโลกนี้

“ไม่เป็นไรนะคะน้องแพรอ น้องแพรอยังมีพี่กัณฑ์”

เป็นคำปลอบโยนจากคนที่กอดเธอไว้ไม่ยอมปล่อย ยอมให้เธอใช้ไหล่พิงพิง ชบแก้มสะอื้นให้ พุดปลอบโยนซ้ำๆ ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นว่าไม่ได้อยู่ในโลกนี้เพียงลำพัง เธอไม่ได้อยู่ในโลกนี้อย่างเดียวตาย เธอยังมีสามีที่ห่วงใย แสดงออกว่ารักและพร้อมจะปกป้องเธอ

“พี่กัณฑ์สัญญาว่าจะอยู่กับน้องแพรอ จะไม่ทำร้ายน้องแพรอ ไม่ทำให้น้องแพรอเสียใจอีกแล้ว...อย่าร้องไห้ อย่าเสียใจเลยนะ น้องแพรอไม่มีแม่ แต่ยังมีพี่กัณฑ์”

คำพูดสุดท้ายเหมือนจะช่วยไล่ความกลัวและความเดี๋ยวตายในใจของเหมือนแพรอได้ แล้วภาพความทรงจำบางอย่างก็ปรากฏขึ้นในหัวเธอ เป็น

ภาพที่ไม่ค่อยปะติดปะต่อ เธอได้ยินเสียงหัวเราะอย่างมีความสุขของคนหลายคน คนแรกคือแม่ของเธอ แม่มีสภาพเดียวกับในรูปที่กัณฑ์ให้ดูก่อนหน้านี้ นั่นคือเป็นคนป่วย กิ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียงในโรงพยาบาล ใบหน้าแม่ดูเหนื่อย แต่แม่ก็ยิ้มและหัวเราะ

‘แม่แกล้งแพรทำไมคะ ละอะหมดเลย...ยังมาซ้ำอีก พี่กัณฑ์ก็ด้วยห้ามขำนะคะ’

สิ่งที่ทำให้แม่ยิ้มกว้างและหัวเราะได้ขนาดนี้ก็เพราะหน้าของเธอเปรอะไปด้วยครีมแต่งหน้าเคັก เธอจำเหตุการณ์นี้ได้แล้ว จำได้ว่าเธอกำลังถือเคັกให้กัณฑ์จุดเทียน อยู่ๆ แม่ก็จามเสียงดังจนเธอตกใจยกเคັกทั้งก้อนโปะหน้าตัวเอง ตอนแรกแม่และกัณฑ์ตกใจ จากนั้นก็พากันหัวเราะ

‘ถ้ายังไม่หยุดขำกัน แพรจะร้องให้จริงๆ แล้วนะ ทั้งสองคนเลย’

‘โอ๊ย ลูก...ขอโทษจ้ะ แม่ไม่ขำแล้ว คุณกัณฑ์ก็ห้ามขำลูกสาวแม่นะคะ พอได้แล้ว เกิดน้องแพรร้องไห้มาพวกเราจะยุ่งกันใหญ่นะ คุณรู้มั๊ยคะถ้าลูกสาวแม่ร้องไห้แล้วหยุดยากคะ เด็กคนนี้ขี้แย’

‘ไม่ใช่ออย่างนั้นซะหน่อย แพรไม่ได้ขี้แยนะแม่’ หันไปหาแม่บนเตียงก่อนจะหันมาหาคนที่กำลังช่วยเธอเช็ดคราบครีมเคັกออกจากแก้มและผม ใบหน้ามยิ้มของเขาทำให้เธอต้องรีบอธิบาย ‘แพรไม่ได้ขี้แยนะพี่กัณฑ์ อย่าไปเชื่อแม่นะ แพรจะร้องไห้เฉพาะที่จำเป็น ถ้าแม่ไม่แกล้งแพรต่อ แพรก็ไม่ร้องหรอก จริงๆ นะคะ’

‘คร้าบ’ เสียงตอบรับนั้นลากยาวและมีแววैया ทำเอาคนที่ไม่ยอมให้พี่คิดว่าเธอขี้แยร้อนใจ หันไปหาแม่แล้วไวยวายเบาๆ ว่าเพราะแม่พูดอย่างนั้นทำให้พี่กัณฑ์ไม่เชื่อ ‘พี่เชื่อ’

‘เชื่อใครคะ เชื่อแม่ฝัน หรือเชื่อแพร’

‘พี่เชื่อ...แม่ฝัน’ คำพูดนั้นทำให้คนไม่มีพวงหน้าคิดว่าทันที ในขณะที่คนเป็นแม่ยิ้มกว้างขึ้น เอ็นดูลูกสาวที่ผิดหวังเพราะคิดว่าพี่กัณฑ์จะเอาใจ

‘ไม่ได้นะ พี่กัณฑ์ต้องเชื่อแพรสิคะ จะไปเชื่อแม่ได้ไง’

‘ก็พี่กัณฑ์เป็นผู้ชายที่อยู่เป็นโง่จะลูก’

‘อยู่เป็นโง่จะ’ ในขณะที่เหมือนแพรวเอ๋ยถาม กัณฑ์ก็ยังไม่มียที่ทักจะตอบ ชายหนุ่มยังคงตั้งใจใช้กระดาษเช็ดคราบครีมเค้กให้หญิงสาว เมื่อเขาไม่ตอบ เธอจึงหันไปหาแม่ ‘อยู่เป็นโง่จะแม่ฝัน’

‘ก็พี่กัณฑ์ของหนูกำลังทำคะแนนกับแม่’ คนเป็นแม่บอกด้วยสีหน้าของคนที่มีความสุข ในขณะที่ลูกสาวทำหน้างั้น แต่ก็ยังยั้งหนึ่งๆ ให้กัณฑ์ช่วยเช็ดหน้าให้ ‘ก็พี่กัณฑ์มาขอลูกสาวกับแม่ก็ต้องเอาใจแม่สิจ๊ะ’

‘ขอลูกสาวแม่ฝัน?’

‘เอาเป็นว่าแม่ตัดสินใจยกหนูให้พี่กัณฑ์แล้วนะลูก คราวนี้ก็อยู่ที่หนูแล้วละว่าจะยอมแต่งงานกับพี่เขามั้ย...ทำไมทำหน้าอย่างนั้นจะน้องแพรวอย่าบอกนะว่ากัณฑ์ยังไม่ได้คุยกับน้อง?’

‘ครับ ผมว่าจะมาขออนุญาตแม่ฝันก่อน...แล้วค่อยคุยเรื่องนี้นักับน้องแพรว’

‘อ้าว ตายจริง กลายเป็นแม่ที่ทำเสียเรื่อง แต่ยังไงก็บอกไปแล้ว ตกลงหนูจะยอมแต่งงานกับพี่กัณฑ์มั๊ยลูก เอาเป็นตกลงแล้วนะ ดีจังแม่จะได้อุ้มหลานไว้ๆ ตกลงตามนั้นจะจ๊ะลูก...ทำไมนิ่งไปเลยจ๊ะ ตากัณฑ์ช่วยเช็กหน่อย ลูกสาวแม่ยังหายใจอยู่มั้ย...แพรว...เหมือนแพรว...น้องแพรว’

...

“แพรว...น้องแพรว” เสียงเรียกของกัณฑ์ซ้อนทับกับเสียงเรียกของแม่ในความทรงจำ แม้เสียงชายหนุ่มจะไม่ได้ดังเท่าเสียงของแม่ แต่ก็ดังพอจะทำให้เหมือนแพรวหลุดออกมาจากภวังค์ “เป็นอะไรรีเปล่า...ทำไมแพรวตัวเย็นแบบนี้ ให้พี่เรียกหมอมั้ย”

“แม่...” คำหลุดปากของเหมือนแพรวทำให้กัณฑ์ร้อฟัง ขณะที่เขายังคงกุมมือที่เย็นจัดของเธอไว้ด้วยความห่วงใย “แม่ได้อยู่ในวันที่แพรวแต่งงานมั๊ยคะ แม่ได้อุ้มหลานมั๊ย...แพรวมีลูกให้แม่ได้มั๊ยคะ”

พร้อมคำถามที่ถามออกไป ภาพภาพหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในหัว ภาพใน

วันที่เธอใช้ที่ตรวจการตั้งครรภ์ ภาพที่ผลตรวจขึ้นมาสองขีด เธอจำได้ว่าเธอ ดีใจมาก ได้ยินเสียงของตัวเองพูดขึ้นขณะเอาที่ตรวจการตั้งครรภ์เข้ามาแนบ หัวใจ

‘แม่ขา...แพรท้องแล้ว แพรมีหลานให้แม่ได้แล้ว...แพรดีใจ...ต้องบอกพี่กัณฑ์...พี่กัณฑ์จะต้องดีใจ’

เหมือนแพรจดจำความตื่นเต้นในตอนนั้นได้

ความตื่นเต้นที่ส่งมาถึงเธอในเวลา

‘จะบอกพี่กัณฑ์ยังไงดี โทร. หา...ไม่ได้สิ ต้องเซอร์ไพรส์ ต้องรอ พี่กัณฑ์กลับบ้าน ต้องหาวิธี ต้องผูกโบ’...

“แพรท้อง...” สิ่งที่ได้ทำให้หญิงสาวมีรอยยิ้ม แววตาเธอดูดีใจและมีความสุข นั่นคือสิ่งที่กัณฑ์รู้สึกได้ “แพรท้องใช่ไหมคะพี่กัณฑ์...แพรท้อง...”

“ครับ... ตอนนั้นน้องแพรกำลังท้อง” กัณฑ์บอกอย่างระมัดระวัง ก่อนจะหยิบที่ตรวจการตั้งครรภ์ออกมาจากถุงข้างเตียง ส่งให้ถึงมือน้องที่รับไปอย่างดีใจ ยิ่งเห็นเธอดีใจเขายิ่งรู้สึกแย

“แพรเซอร์ไพรส์พี่กัณฑ์ด้วย” คำพูดนั้นบอกกัณฑ์ว่าน้องเริ่มจำสิ่งต่างๆ ได้ “แพรจะเซอร์ไพรส์พี่กัณฑ์ แพรทำสำเร็จมั๊ยคะ พี่กัณฑ์เซอร์ไพรส์มั๊ย”

ในขณะที่เหมือนแพรเฝ้ารอคำตอบด้วยสีหน้าที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง กัณฑ์กลับพูดไม่ออก เขาจะบอกได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนทำลาย เซอร์ไพรส์นั่นเอง เขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอเป็นแบบนี้ เขาจะเริ่มจากตรงไหน จะอธิบายให้น้องเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร มันไม่ยากที่จะพูดความจริง แต่มันยากที่จะอธิบายโดยที่เขาจะไม่ทำให้เธอเจ็บปวด แล้วความเจ็บปวดนั้นอาจส่งผลให้เขาต้องสูญเสียเธอ

“แพรทำไม่สำเร็จหรอกคะ” น้องมีสีหน้าผิดหวัง แล้วก็หน้าเสียเมื่อเห็นสีหน้าลำบากใจของสามี “พี่กัณฑ์ไม่ดีใจหรอกคะที่มีลูกกับแพร”

การได้เห็นรอยยิ้มของน้องดูจะเป็นสิ่งที่กัณฑ์ต้องการที่สุดใ้เวลานี้ ทุกครั้งที่น้องยิ้มให้ใจเขาจะพองฟู ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยใส่ใจ ไม่เคยสนใจว่าคำพูด หรือการกระทำของเขาจะทำให้เธอแสดงสีหน้าอย่างไร แต่นับจากวันนี้เขารู้แล้วว่ามันสำคัญ เขายอมแลกทุกอย่างขอแค่น้องยิ้มให้เขา อย่างที่ทำอยู่ตอนนี้ เธอยิ้มอย่างดีใจเมื่อเขาบอกว่า เขาเซอร์ไพรส์และดีใจที่เธอตั้งท้อง

“พี่กัณฑ์อยากได้ลูกชายหรือลูกสาวคะ” เหมือนแพรถามขณะที่มือยังกุมที่ตรวจการตั้งครรภ์ไว้อย่างเห็นว่ามันเป็นสิ่งสำคัญ “หรือว่าผู้หญิงก็ได้ผู้ชายก็ได้คะ”

กัณฑ์อยากตอบคำถามของน้องในทันที แต่เขาพูดไม่ออก เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตอนนั้นตัวเองตอบว่าอะไร แต่ที่จำได้คือเขายังไม่พร้อมจะมีลูกยังไม่แน่ใจในหลายๆ เรื่อง คำตอบที่ให้น้องในตอนนั้นก็แค่พูดเพื่อรักษาหัวใจเธอ

“แล้วตอนนั้นแพรบอกพี่กัณฑ์มึ้ยว่าแพรอยากได้ลูกสาว หรือลูกชาย” เหมือนแพรเปลี่ยนคำถามหลังจากหน้าเสี้ยเล็กน้อยเมื่อกัณฑ์ยังไม่ตอบ เธอมักเป็นอย่างนี้เสมอ ถ้าเธอชวนกัณฑ์คุย แล้วเขาไม่ตอบสนอง เธอจะตีความเอาเองว่าชายหนุ่มไม่อยากจะคุยเรื่องนี้ ความที่อยากรักษาหัวใจเธอจึงเลือกที่จะเปลี่ยนเรื่องคุย

และถ้าเขายังแสดงออกอย่างเดิม ยังคงเงิบ ก้มหน้าทำงานต่อ หรือสนใจโทรศัพท์ เธอก็จะก้มหน้าจ้อยๆ แล้วเป็นฝ่ายเงิบไปเอง เหมือนที่ทำในเวลานี้

ตอนนี้เขากลับรู้สึกเจ็บในอก เห็นความเลวร้ายที่ตัวเองเคยทำลงไป ทั้งที่น้องดูน่าสงสารขนาดนี้ ทำไมตอนนั้นเขาถึงมองไม่เห็น

“พี่อยากได้ลูกชาย”

คำพูดของกัณฑ์เรียกสายตากคนก้มหน้าจ้อยขึ้นมาได้ เหมือนแพรยิ้มรอฟังเหตุผลลวากับว่าสำคัญนัก

ก่อนหน้านี้มันอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับเขา แต่นับจากนี้เขาจะให้ความสำคัญ มันคือคำตอบที่เขาได้จากการถามตัวเองในตอนนั้น

“ลูกคนแรกพี่อยากได้ผู้ชาย เราสองพ่อลูกจะได้ช่วยกันดูแลแม่ เวลาพี่ไปทำงาน พี่จะบอกลูกชายพี่ว่า ช่วยดูแลแม่ให้พ่อด้วยนะ อย่าให้ใครมารังแกแม่นะ ถ้าใครมารังแกแม่ก็ให้จัดการได้เลย ถ้าพ่อทำไม่ดีกับแม่ก็ให้ลูกชายจัดการพ่อได้เลย”

“ไม่ตีหรือคะ จะสอนให้ลูกทำไม่ดีกับพ่อไม่ได้คะ แล้วเพราะว่าพี่ก็พันธ์ที่ไม่มีทางทำไม่ดีกับแพรหรือคะ”

“ทำไม่คิดอย่างนั้นละ แพรจำไม่ได้ไม่ใช่เธอ พี่ก็พันธ์อาจจะทำร้ายกางกับแพรมากก็ได้”

“ไม่หรือคะ” หญิงสาวตอบได้ในทันที “แพรยังจำอะไรไม่ได้มากก็จริง แต่แพรรู้สึกได้ว่าแพรรักพี่พันธ์ ตอนนั้นพี่พันธ์ก็ใจดีกับแพรมากๆ พี่ดูใส่ใจแพร แพรจะต้องเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดแน่เลย”

แวตตาน้องบอกว่าเธออย่างนั้น นั่นทำให้พันธ์ยิ่งรู้สึกแย้ เขาอยากบอกความจริงว่าเขาไม่ได้ดีกับเธออย่างนั้น แล้วเธอก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่มีความสุขที่สุด แต่เป็นคนที่น่าสงสารที่สุด

“แล้วแพรได้บอกพี่พันธ์มั๊ยคะว่า แพรอยากได้ลูกสาวหรือลูกชาย”

“บอกคะ” ชายหนุ่มตอบได้เร็วขึ้น เขาเริ่มตระหนักได้แล้วว่าถ้าเขาไว้แต่คิดโทษตัวเอง ต่อให้รู้สึกผิดอย่างไรก็คงไม่มีประโยชน์ ถ้าเขาไม่พยายามจะเปลี่ยนแปลง อดีตแก้ไขไม่ได้ แต่อนาคตและปัจจุบันนี้ต่างหากที่สำคัญ “บอกเหตุผลด้วยว่าทำไม แพรลองเดาดูสิคะ ถ้าเป็นแพรตอนนี้จะอยากมีลูกสาวหรือลูกชาย”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้คะ เพราะไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชายก็คือลูกของแพรกับพี่พันธ์ แพรจำอะไรไม่ได้มาก แต่แพรจำความรู้สึกตอนที่รู้ว่าตัวเองท้องได้คะพี่พันธ์ รู้ว่าตัวเองดีใจมาก แล้วคิดว่าต้องบอกข่าวดีกับแม่และพี่พันธ์”

กัณฑ์ไม่ได้ประหลาดใจกับสิ่งที่น้องบอก เพราะสำหรับผู้หญิงคนนี้ เขากับแม่ของเธอคือที่หนึ่ง

“แล้วแพรบอกแม่วิ่งคะ ได้ไปบอกแม่วิ่ง...ไม่ได้สิ แม่ไม่อยู่แล้ว แพรจะไปบอกแม่ได้ยังไง...แต่ทำไมแพรรู้สึกว่าจะต้องไปบอกแม่”

“ปกติถ้ามีเรื่องอะไร แพรจะไปหาแม่ฝั้นที่สุสาน”

คำพูดนั้นทำให้ใบหน้าอ่อนเยาว์มีรอยยิ้มอีกครั้ง

“แพรน่าจะยังไม่ได้ไปบอกแม่ เพราะแพรเพิ่งรู้ว่าท้อง คงจะรอบอกพี่ แล้วค่อยให้พี่พาไปบอกชาวดีที่สุสานแม่ฝั้น”

“นั่นที่กัณฑ์พาแพรไปสุสานแม่ฝั้นหน่อยได้มั๊ยคะ ไปเลยได้มั๊ย แพรอยากบอกแม่” ถ้ามีชาวดีอะไรเข้ามาในชีวิตเหมือนแพรจะเป็นอย่างนี้เสมอ กระตือรือร้นที่จะไปไหว้แม่ที่สุสาน เมื่อไปถึงก็จะทำความสะอาดป้ายหลุมศพแม่ พร้อมกับหาดอกไม้ไปเปลี่ยนให้ นิ่งคุยเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นในชีวิต “ไม่ได้หรอกคะ”

“ได้สิคะ” กัณฑ์รีบตอบ “แต่ต้องรอให้คุณหมออนุญาตก่อนนะ วันนี้ที่จะให้คุณหมอตรวจแพรอย่างละเอียด จะได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับแพร ทำไมอยู่ๆ แพรถึงจำอะไรไม่ได้”

เมื่อพูดถึงตรงนี้สีหน้าเหมือนแพรดูเปลี่ยนไป เธอพยายามคิดหาคำตอบให้แก่พี่กัณฑ์ของเธอ

“แพรไม่รู้...” เธอเหมือนเด็กที่กลัวถูกทำโทษ “แพรไม่รู้ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น...ขอโทษค่ะ”

“น้องแพร...” กัณฑ์เอื้อมมือไปแตะแก้มคนที่ทำท่าจะร้องไห้อย่างรู้สึกผิดที่เธอให้คำตอบนี้ไม่ได้ “ไม่เป็นไร แพรไม่ผิด ไม่ต้องขอโทษ คนที่ผิดคือพี่ พี่เป็นคนทำให้เกิดเรื่องนี้ เป็นคนทำให้แพรต้องขับรถออกมาจากบ้าน...จนเป็นแบบนี้”

“ขับรถออกจากบ้าน?”

เหมือนแพรทวนคำ มีภาพหนึ่งปรากฏขึ้นในหัว แสงไฟ เสียงกระหึ่ม

ของเครื่องยนต์ที่คลอมากับเสียงระอื้นของใครบางคนซึ่งสัญชาตญาณบอกว่าเป็นเสียงของเธอเอง เธอที่กำลังขับรถด้วยความเร็ว รับรู้ได้ว่าเบื้องหลังมีสิ่งที่ทำให้เธอตื่นกลัว และเป็นเหตุผลที่ทำให้อยากหนีไปให้ไกล เธอกำลังหนีอะไรบางอย่าง บางอย่างทีเลวร้าย

“น้องแพร์! น้องแพร์ครับ มองพี่ ใจเย็นๆ มองพี่!” กัณฑ์สัมผัสได้ถึงถึงความผิดปกติ น้องตัวเย็นเฉียบและสิ้นไปหมด เธอยกมือปิดหูตัวเอง สีน้หน้าตื่นกลัว ทั้งที่สายตาเธอมองมาที่เขา แต่ดูราวกับมองไม่เห็นเขาอยู่ตรงนั้น

“หมอ! หมอช่วยด้วย!” กัณฑ์ร้องเรียกอย่างตกใจ ในขณะที่กอดหญิงสาวไว้ไม่ให้เธอตื่นหนีจนตกเตียง มีอีกข้างก็เอื้อมไปกดปุ่มเรียกแพทย์ ตะโกนไปด้วย “ช่วยเมียผมด้วย! ช่วยเมียผมด้วย!”

“ไม่...ไม่จริง...ไม่จริง...แพร์ไม่เอาแบบนี้”

หญิงสาวที่กัณฑ์กอดไวยังคงพวหนี่สิ่งที่เขามองไม่เห็น แต่เมื่อหนีไม่พ้นเธอจึงมีอาการตัวเกร็งและชัก!

“ไม่จริง! ไม่จริง! กรีด--ดุด!”

เสียงกรีดร้องนั้นดังสุดเสียง ก่อนที่เจ้าของร่างบอบบางจะสิ้นสติไป เป็นจังหวะเดียวกับที่หมอและพยาบาลเข้ามาถึงตัว กัณฑ์ถูกกันออกห่าง แม้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในคืนนั้น แต่เขามั่นใจว่าสาเหตุมาจากตัวเขา คำพูดเขากระตุ้นให้เหมือนแพร์เป็นอย่างนี้

“คนใช้หยุดหายใจ! เตรียมเครื่องปั๊มหัวใจ!”

อย่าทิ้งพี่ไปแบบนี้ะแพร์...ขอร้องอย่าทิ้งพี่ไป...

ขอโทษ...พี่กัณฑ์ขอโทษ...ขอโทษที่รัก...อย่าทำอย่างนี้

ทั้งที่รู้ว่าการจากไปอย่างนี้มันอาจจะดีที่สุดสำหรับคนที่ต้องเจ็บปวดเพราะเขา อาจจะทำให้น้องไม่ต้องกลับมาเสียดายว่าเขาจะทำได้อย่างที่สัญญาใหม่ แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็อยากเห็นแกตัว อยากอ้อนวอนขอโอกาสสักครั้ง เขาจะไม่ทำพลาดอีก เพราะเวลานี้เขารู้แล้วว่าหญิงสาวคนนี้สำคัญแค่ไหน

เพียงคิดว่าเธอจะไม่อยู่ตรงนี้ ใจเขาก็แทบสลาย
อย่าทิ้งพี่ไป...ขอร้อง ให้โอกาสพี่
ให้โอกาสพี่ได้แก้ไข...น้องแพรได้โปรด...อยู่กับพี่

ครออย่าบ